

A close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair, resting her head on her hands and looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark.

MOTÝL

**MÁRIA
HAMZOVÁ**

**Prekonané
výčitky**

**MÁRIA
HAMZOVÁ**
Prekonané
výčitky

**MÁRIA
HAMZOVÁ**
Prekonané
výčitky

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Mária Hamzová 2011

Design © Motýľ design 2011

Cover photo © Coka/Fotky&Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2011

ISBN: 978-80-89482-45-0

VALENTÍNA

Utrela si slzy a znova vykročila po okraji cesty. V hlave jej dunelo, v srdci mala obrovskú bolesť. Najväčšiu, akú doteraz zažila, najväčšiu, akú by kedy ešte mohla zažiť. Nie, lebo väčšia bolesť určite neexistovala. Oči jej vlhli viac a viac a nepomáhal ani ostrý vietor, ktorý jej vrážal do tváre. Kráčala hodinu, možno dlhšie. Autá okolo nej prechádzali, občas ktorési zatrúbilo. Zopár z nich aj spomalilo a zo spusteného okienka odznela ponuka, či sa nechce zviezť, no len rázne pokrútila hlavou a pokračovala. Až kým jedno auto nezastavilo niekoľko metrov pred ňou. Vystúpil z neho zavalitý muž a zdalo sa, že ju chce počkať.

Ďalší kretén, pomyslela si. Žiadneho chlapa nechce vidieť. Už nikdy, nikdy v živote. Čakala, že nasadne do auta a odíde, no nemal sa k tomu, preto spomalila a uvažovala, či nemá prejsť na druhú stranu cesty.

– Pani, zveziem, vás, – ozval sa, keď sa k nemu pomaly priblížila.

– Ďakujem, ale prejdem sama. Mám to len kúsok.

– Je zima, určite bude aj pršať a ja mám v aute príjemné teplo.

– Ďakujem, nehnevajte sa, ale nie, – povedala rázne a chcela ho obísť, keď ju chytil za ruku. – No tak, nerob drahoty, – začal familiárne, čo sa jej nepáčilo a chcela ustúpiť o krok, no stále ju držal. – Mám v aute teplo, a keď sa tak na teba pozerám, rozhodne to potrebuješ. Teplo, a aj to ostatné. Mám v aute nejakú fľašu, tamto kúsok ho odstavíme...

– No dovoľte! – chcela sa mu vytrhnúť. Z výrazu jeho očí dostala strach. – Pustite ma!

– No tak, pod' dnu!

Valentína sa zúfalo obzerala, či nejde nejaké auto. Kde je, dofrasa, niekto?! Uvedomovala si mužovu silu a okamžite oľutovala rozhodnutie, že pôjde do mesta sama a peši.

Konečne sa v diaľke objavilo auto. Zúfalo začala mávať voľnou rukou, druhú mala stále v pevnom zovretí. Aj muž zbadal blížiacu sa auto a začal ju strkať do auta. Valentína vykrikla a poškriabala muža na tvári. – Nechajte ma!

Udrel ju po tvári. – Ty jedna...

Malé auto zastavilo tesne za nimi. Vyskočila z neho žena s dlhými blond vlasmi.

– Pustite ju! Okamžite! – zakričala na muža. Ten si ju nevšímal, len tlačil Valentínu ďalej do auta. Žena strčila ruku do kabelky a priskočila k mužovi. Z malého spreja mu strekla rovno do očí. Muž okamžite Valentínu pustil a s výkrikom si chytil tvár. Obe ženy zasypala sprška najškaredších nadávok. Valentína rýchlo prišla k žene. Nevládala od ľaku ani prehovoriť.

– Sadajte do auta, rýchlo!

Valentína rýchlo nasadla do malého auta na sedadlo spolujazdca. Žena ešte priskočila k mužovi a z celej sily ho kopla do rozkroku. Muž zareval ešte viac a klesol na kolená.

– Tak, – vydýchla si spokojne žena, – a nech ti druhýkrát ani ne-
napadne takáto hovadina!

Sadla do auta a pomaly ním prešla pred mužovo auto. – Pripútajte sa!

Potom zaradila spiatočku a dupla na plyn. Auto narazilo do prednej časti vylešteného auta a posunulo ho kúsok nabok. Muž sa len neveriaco prizeral, rukami si zvierajúc chúlостivú časť svojho tela. Potom sa chytil za hlavu.

Žena pozrela do spätného zrkadla. – Teraz si to poriadne zapamätá.

Šokovaná Valentína si upravila rozčuchané vlasy a konečne sa na ženu pozrela.

– Ďakujem, veľmi pekne ďakujem.

– Sviniar jeden, nie je za čo, – ešte raz hodila pohľad za seba. – Čo vám to napadlo ísť práve tadiaľto pešo? – skúmavo na ňu pozrela. Valentína pokrútila hlavou a pozrela z okna von. Žene to došlo. – Sklamanie?

– Hej, a veľké.

– Aha...

Auto sa už pokojne šinulo po ceste. Muž s ublíženým egom a rozkrokom ostal kdesi vzadu.

– Boli ste spolu dlho? – pozrela žena na Valentínu.

– Šesť rokov.

– Mali ste ho zastreliť.

– Uvažovala som o pomalom mučení.

– Radšej to ako ísť pešo. Toto by ste si nezaslúžili.

– Bola to chyba. Ešte raz ďakujem.

– Nie je za čo, som rada, že som pomohla. Kam vás hodím?

– Do mesta, k zdravotnému stredisku, ak vám to neprekáža.

– Je to naozaj také zlé? Ublížil vám?!

– Nie, robí mi tam sesternica. Je tam lekárka.

– Ach tak...

– A čo vaše auto?

Žena znova hodila pohľad do spätného zrkadla, akoby tam chlapovo auto ešte stále videla.

– Nie je moje, je požičané. Poviem, že mi ho nabúrali na parkovisku. Nebolo by to prvý raz, – povedala spokojne.

Žena mala krásne oči mandľovej farby, také, aké Valentína vždy túžila mať a v tejto chvíli jej ich skutočne závidela. Aj celá tvár upravená decentným mejkapom bola priam dokonalá. Pri pohľade na ňu si pripadala priveľmi obyčajná, a keď si spomenula, čo ju prinútilo vydať sa pešo, depresia na ňu znova doľahla.

Auto zastavilo pred veľkou budovou a žena sa s ňou rozlúčila. Zhlboka sa nadýchla a vošla do budovy. Pred ambulanciou nebolo nikoho, už sa zľakla, že Klára tam nebude. Zaklopala.

– Valentína! – zvolala Klára prekvapene, keď ju zbadala.

– Ahoj. Môžem?

– Samozrejme, – usadila sesternicu do kresla v zadnej časti ambulancie, – stalo sa niečo?

– Stalo. Julian ma nechal.

- Čože? – Klára zdvihla obočie a prekvapene pozrela na Valentínu.
- Presne tak.
- Dáš si čaj? Kávu? Alebo ideme niekam?
- Radšej nie. Behania mám dosť. Po ceste sem ma jeden chlapík takmer vtiahol do auta. Chlapov mám naozaj plné zuby.

Klára obom uvarila čaj.

- Sestru tu nemáš?
- Nie, stále je chorá. A odchádza, hľadám si novú sestru. Ale ty hovor, ako to, že ťa Julian nechal? Nepremýšľali ste náhodou o svadbe?
- Premýšľali, ale zdá sa, že iba ja. Predstav si, pozval ma do luxusnej reštaurácie, ja hlupaňa som si myslela, že ma ide konečne požiadať o ruku. A on tam na mňa vybalil, že si ma nezaslúži a jednoducho by mal celý život výčitky z toho, keby ma pripútaval k sebe aj naďalej a nedal mi šancu na život po boku nejakého iného úžasného muža. Ale že som veľmi fajn a bol by veľmi rád, keby sme ostali priatelia.

- Toto ti povedal?
 - Doslova.
 - Sú to hlúposti.
 - Niečo také som mu povedala asi aj ja.
 - A?
 - Prisahám, že ďalej neviem. Možno som sa postavila, možno som buchla do stola a prevrátilo sa všetko, čo tam bolo, možno som mu vylepila zaucho a vybehla von so zúfalstvom celého svojho života. A pobrala som sa pešo až sem.
 - Je mi to ľúto, Valentína.
 - Plakala som, revala po tej ceste ako tur, ale viac nemôžem.
 - Ani neplač, Julian si to nezaslúži. A mal pravdu, ani teba.
 - Už aj ty?
- Obe vzdychli a pozreli na seba.
- Neviem, ako to prežijem.
 - Neboj sa, prežiješ. Viem, o čom hovoríš, ja som to tiež prežila, a nie raz. Dvakrát.

– Ako si to zvládla?

– Najprv som nechápala, potom som neverila, potom som preplakala dni a noci, a keď už som nemala čo plakať, musela som prestať. Nič nepomohlo, opustená som bola stále. Pochopila som, že sa ku mne nevrátia a prosieť o odpustenie nebudú. A dlho mi trvalo, kým som pochopila, že tie etapy nechápavosti, plaču a bezsenných nocí som mohla pokojne obísť a neničiť si nervy a šliapať po vlastnej dôstojnosti. Nestojí to za to. Chlapi si od nás nezaslúžia jediná vyplakanú slzu.

Valentína kreslila lyžicou na dne šálky neviditeľnú osmičku. Klára mala určite pravdu, ale aj tak nevie, ako to bez Juliana zvládne. Že ho nebude stretávať, že si nebudú telefonovať, že sa nebudú spolu smiať, že nebude cítiť jeho bozky a objatia... Boli spolu predsa toľko dní a týždňov, celé mesiace patrili k sebe! Ako sa toto dá jedným rozchodom zabudnúť?! Ako to môže niekto len tak hodiť za seba?!

Klára ju chytila za ruku, akoby jej čítala myšlienky.

– Valentína, neboj sa, zvládneš to, ale chvíľu to bude bolieť. Ako vždy.

– Hm.

– Urob to ako iné ženy. Zmeň účes, zafarbi si vlasy, vymeň šatník.

Valentína na ňu pozrela smutnými očami, pokúsila sa usmiať a potom si chytila prameň tmavých vlasov, ktoré jej padali na plecía.

– S týmito mojimi drôtmí sa veľa zázrakov nedá urobiť. No a s tým šatníkom...

– Ozaj, a byt, kde ste spolu bývali?

– Bol jeho. Asi mu tam nechám aj ten šatník... A predsa len sa nasťahujem do toho domčeka, ktorý som zdedila po babke. Je síce malý, ale pre osamotené srdce a boľavú dušu bohato postačí. – Valentína sa snažila striasť boľavých myšlienok. Poobzerala sa po ambulancii, potom znova uprela pohľad na Kláru.

– Čo ti vlastne Rado urobil?

– Hm, – Klára urobila gesto ako človek, ktorý danú vec nechce rozmazávať.

– Prečo si sa rozhodla ho opustiť? – spýtala sa znova Valentína. Rada by to vedela, tušila, že keď si vypočuje bolestivý príbeh niekoho, kto zažil čosi podobné, dá jej to pocit, že to zvládne aj ona.

– Bolo toho dosť, – stručne sa opäť vyzula z odpovede Klára.

– Povedz mi to. Nikdy si mi o tom nehovorila. Myslela som, že máme k sebe blízko. Ale nikdy si sa mi nevyžalovala. Nikdy som netušila, že máte krízu. Až naraz rozvod. Bolo to pre mňa ako blesk z jasného neba.

– Aj pre mňa. To mi ver. Myslela som, že také bolestivé sklamanie v láske človek nemôže zažiť dvakrát za sebou.

– Klára... no tak.

Klára sa na ňu pozerala so smutným úsmevom a Valentína už-už mala pocit, že sa rozhovori. No jej sesternica znova odmieta vo pokrútila hlavou.

– Prepáč, nie. Veď čo by si si o mne pomyslela, keby som začala kydať na muža, ktorého som si dobrovoľne zobrala?

KLÁRA

Klára si ešte raz prečítala životopis novej sestry, ktorá mala dnes nastúpiť a zastrčila ho späť do obálky. Pozrela na hodinky. Ešte má aj tak čas...

O pár minút sa ozvalo klopanie na dvere. Dnu vkročila štíhla blondínka s príjemnou tvárou a mandľovými očami.

– Dobré ráno, pani doktorka! – podala lekárkke mladá žena ruku. Podľa spôsobu, ako jej podala ruku a sily stisku si Klára uvedomila, že má pred sebou sebavedomú ženu.

– Dobré ráno, Lívia, vitajte!

– Ďakujem.

O chvíľu už bola nová sestra prezlečená a prichystaná na novú prácu v neurologickej ambulancii. Klára sa na ňu usmiala.

– Tak... môžeme zavolať prvého pacienta, nie?

Ešte hodila posledný pohľad na sklenú tablu okna a zoskočila. Opláchla handru a začala sa venovať oknu na balkóne. Ešte to a bude mať s oknami znova na čas pokoj. Niežby jej umývanie okien nejako prekážalo, no rozhodne bola rada, keď to mala za sebou. Rada, bývalého manžela, usadeného v kresle v obývačke, si nevšímala. Tušila, že ju pozoruje.

– Vraj ste boli pri mori, – povedal, keď ticho medzi nimi začalo byť priveľmi skľučujúce.

– Boli, – prisvedčila a ani sa na neho neobzrela.

– Nič si mi o tom nepovedala!

– Nepýtal si sa.

– Ale vidíš, aj tak som sa to dozvedel.

– V pohode, – mykla plec, – netajila som to, – nechápala, prečo o tom hovorí. Veď okrem Alice mu to mohol povedať hocikto. A ona nemala potrebu vešať mu na nos, kde bude tráviť dovolenku. Ona tiež nebola zvedavá, kde bol a s kým.

– Ako bolo? – vyzvedal.

– Výborne.

– Bola si sama?

– Nie, nebola som sama, – povedala pokojne, lebo vedela, že ho to znervózni.

– Nie? – mala pravdu, v kresle sa rázne pohniezdil.

– Nie, s Alicou.

– Myslel som... s nejakou partiou, – pokračoval v paľbe, lebo jej stručná odpoveď mu nepostačovala.

Usmiala sa. Vedela, o čo mu ide. Žiarli. Napriek tomu, že sú dávno rozvedení a okrem nej mal kopu ďalších žien, stále na ňu žiarlil. Alebo si skôr ustavične namýšľal, že má na ňu nárok.

– Tak čo, mala si tam nejakú partiu? – spýtal sa znova, keď neodpovedala.

– Bolo tam super, – vzdychla si slastne a konečne mu venovala úsmev. Krásne tajomný, ktorý ho vždy tak fascinoval, no práve v tejto chvíli neskutočne podráždil. – Nádherné more, horúci vzduch...

– A muži? Boli tam aj úžasní muži, však?
– Boli, – prikývla a vôbec sa nesnažila, aby to nevyznelo provokačne. – Mladí, opálení...
– A pozerali aj po tebe, čo?
– To hej. A všimli si aj to, že som sama, bez muža, – neodpustila si zádrapku.

– A tebe sa ich pozornosť, samozrejme, páčila.
– Páčila.
– Ale mala si so sebou dcéru.
– To som mala. Čo to s tým má spoločné? – zatvárila sa nechápavo.
Rado sledoval jej nohy v krátkych nohaviciach. Klára mala pekné, pevné lýtky, ktoré rád obdivoval. Pohľad sa mu pristavil pri podkolenných jamkách a hneď si predstavil aj jej opálené stehná. Stále ho priťahovali. Pokúšal sa spomenúť si, kedy po nich naposledy prechádzal perami. V duchu zaúpel. Rád by sa s ňou pomiloval. Hoci aj teraz. Pri tej predstave nasucho prehltol a radšej odvrátil zrak. Nechcel riskovať pohrďavý a pohoršený pohľad, ktorý by si určite vyslúžil, keby jej to čo len žartom navrhol.

– Vieš, že si sa mi vždy páčila, keď si bola opálená? – znova sa vrátil pohľadom k jej nohám.
– Viem.

Buchli vchodové dvere a o chvíľu k nim do izby vbehlo štrnásťročné dievča, ktoré ich rozhovor prerušilo. – Mami, čo máme na jedenie? Som hladná. Ahoj, oci, – hodilo letmý pohľad na otca.

– Ahoj, Alica, – pozdravil Rado svoju dcéru.
– Polievka bude o desať minút.
– Polievka? Prečo už nie je hotová?! – s výčitkou pozrela Alica na mamu.

Klára na ňu pobúrene zazrela.
– Keby si ju postavila tak, ako som ti povedala, mohla byť už hotová. Kde si vlastne bola?
– U Jany.
– Doteraz?

– Doteraz.

– Nepovedala som ti, aby si sa ponáhľala, postavila polievku a upratala si izbu?

Alica mykla plec.

– Nič som nezmeškala. Polievka sa varí a bordel v izbe neutečie.

A u Jany sme sa celkom dobre zabavili. Vieš, čo povedala?

– A to, čo ti rozkážem ja, pre teba neplatí?

Alica mykla plec a stratila sa za dverami svojej izby.

– Alica! – skríkla za ňou nahnevane Klára.

– Čo je? – odpovedal dcérin rev spoza dverí.

– Vráť sa!

– Teraz sa mi nechce, potom!

Klára pozrela na exmanžela. – Videl si to?

– No, puberta ňou očividne máva.

– Zrejme sa dobre baviš!

Zvážnel. – Nie, nemala by takto papuľovať.

– Nie, nemala!

– Mala by si jej dohovoriť, aby nebola ešte drzejšia.

– Dohováram jej skoro denne, je zlá, protivná, ľahostajná.

– Asi niekde robíš chybu.

Nahnevane tresla handru do vedierka.

– Je to aj tvoja dcéra, nie? Počul si, ako sa ku mne správa? Si tu, mohol si jej vytknúť takéto správanie aj ty! Hneď teraz, keď je to aktuálne!

– Ty s ňou tráviš viac času!

– Áno, ale je to aj tvoja dcéra. Mal by si pomôcť mi ju vychovávať.

– Si s ňou viac, vieš, ako sa správa, musíš jej dohovoriť ty. Ja s ňou trávim oveľa menej času.

– Áno, ja budem vždy tá horšia, čo len frfle, rozkazuje a poučuje. A ty si tu asi potom na to, aby si sa jej na pár hodín do mesiaca ujal a v rámci výčitiek svedomia oddeleného rodiča splnil to, čo sa milostivej zažiada. Žiadne dohováranie, žiadne poučovanie, žiadny trest. Veď prečo by si si mal robiť u nej zlé meno?

– Je to moja jediná dcéra...

– Aby si vedel, od teba vždy príde nafučaná a urazená. Neviem, čo jej vtĺkaš do hlavy, no niekedy s ňou vôbec nie je reč. Viem, že je v citlivom veku, idem na ňu mierne, ale nech robím, čo robím, je neskutočne protivná.

Vtom sa tam znova objavila Alica a hodila na stôl balíček. Klára naň pozrela. – Čo je to?

– Desiata.

– Znova si ju nezjedla?

– Povedala som ti, aby si mi nerobila desiatu, aj tak ju nikdy nejem.

– Nechcem, aby si bola v škole hladná, obed mávate predsa neskoro.

– Nech! A nerob si starosti, aj tak to vždy skončí v koši.

– Ty desiatu zahadzuješ do koša?!

– Áno.

– Alica, prečo to robíš?

– Hovorím ti, nechcem desiatu!

– Ale zahadzovať do koša? Uvedomuješ si, že tú desiatu robím z lásky k tebe, k svojmu jedinému dieťaťu?

Alica prevracala očami. – Mama...

– Je to tak, v každom kúsku chleba, ktorý ti chystám, je kus mojej lásky k tebe!

– Mama, nebuď smiešna... a desiatu nechcem. Veď už je leto, a prázdniny za dverami. A okrem toho, nevolajte ma Alica, ale Alice, – napodobnila anglickú výslovnosť.

– Ako?

– Alice! Tak ma volajú všetky baby v triede. Meno Alica sa mi nepáči. Nikdy som nepochopila, prečo ste mi dali také sprosté meno!

– Vybral ho tvoj otec, – Klára pozrela na Rada.

– Áno, veľmi sa mi páči. Je to pekné meno, – potvrdil jej slová Rado.

Alica čosi zahundrala a zmizla. Klára sklamane pozerala na balíček vo svojich rukách, potom sa znova pozrela na bývalého manžela. – Videl si to? Počul si?

- S menom už neurobí nič. Zvykne si.
- Nemyslím to, ale iné. Ako zaobchádza s vecami, s jedlom!
- No...
- Nemohol si jej niečo povedať? – desiatu odložila a znova sa chytila handry.
- Ako v práci? – spýtal sa a Klára prekvapením stratila reč.
- Čože?!
- Dobre, dobre, porozprávam sa s ňou, nechcem už o tom hovoriť, – bolo to na ňom vidno.
- Jasné, nikdy nechceš hovoriť o problémoch, aj keď sa týkajú tvojej dcéry.
- Aj tak to teraz nevyriešim. Tak povedz ako v práci?
- Ako zvyčajne, – odsekla znechutená z toho, ako Rado ľahko zmietol tému spoločnej výchovy ich dcéry.
- Stále pacienti, stres, neohodnotená práca... dokola?
- Začudovane na neho pozrela. – Mám to brať ako pochopenie a uznanie?
- Prečo nie? Lekárske povolanie si zaslúži uznanie.
- Celé roky som toto od teba nepočula.
- Nie som taký zlý, ako si si vždy myslela.
- Čo ty vieš o tom, čo som si o tebe myslela?
- Hm... máš ešte tú sestru, čo si tam mala? – spýtal sa, očividne sa mu znova nechcelo pokračovať v téme, ktorú tak razantne začala.
- Nie, mám novú, – pristúpila na zmenu témy aj Klára. Nepotrebovala sa znova rozčúliť.
- Mladá?
- Áno, mladá a pekná. A veľmi šikovná. S netrpezlivými pacientmi si vie hravo poradiť. Je tam len pár dní, ale skutočne sa mi s ňou veľmi dobre robí. Môžeš sa prísť niekedy pozrieť.
- Chcela by si, neprekážalo by ti to? – uškrnul sa.
- Neprišiel by si predsa za mnou.

Pozoroval, ako dokončieva umývanie okna. Vzala si veci a prešla do kúpeľne. Pobral sa za ňou. Hoci spolu už nebývali roky

a chodieval sem málokedy, vždy, keď prišiel, bol rád, keď bol pri nej. Doslova neznášal, keď sa mu stratila z očí v inej izbe. Nemal rád, keď bol u nej a nevidel ju. Nerozumel tomu, no bolo to tak. Sledoval, ako ukladá čistiace prostriedky do skrinky.

– Stále si nahnevaná, že som ťa podvádzal s obyčajnou čašníčkou?

Pohrdavo na neho pozrela. To je celý on. On a jeho primitívne zmýšľanie. Čo mala na to povedať? Zatvorila mu dvere do kúpeľne pred nosom.

Po jeho odchode sa ešte dlho nevedela zbaviť myšlienok na svojho exmanžela. Myslela na to, ako veľmi ho ľúbila, ako ju zbolelo, keď jej „dobrá suseda“ prezradila, že videla jej manžela vysedávať po baroch s cudzími ženami... Ako sa jej chcelo plakať, keď jej medzi objatiami vyznával lásku, hoci už tušila, že to nie je pravda. Pokrútila hlavou. Neprekážalo jej, keď Rado prišiel občas za dcérou, keď v jej byte trávil nejaký čas, no vždy jej to vzalo na pár dní pokoj, ktorý rokmi tak ťažko nadobúdala. Vracal sa jej smútok a sklamanie, ktoré stále tak veľmi boleli.

Ráno sa obzerala v zrkadle. Okolo očí sa jej už rysovali vrásky a aj nasolabiálnu ryhu mala na oboch stranách úst zvýraznenú. Vedela, že rokmi to bude len horšie. Do pokožky si votrela výživný krém. Práve bežala v televízii reklama, ako omladzuje, ako za pár dní úplne vyhladí vrásky. Znova sa pozorne zahľadela na svoju tvár. Vzdychna a hodila pohľad na krém v ruke. Veď hej, keby to aspoň fungovalo.

VALENTÍNA

Zapla si vlasy do chvosta na temene hlavy, prešla ukazovákmi po tenkom tmavom obočí a vyrazila z domu.

Pri bránke skontrolovala poštu z predchádzajúceho dňa a okom nenápadne zablúdila na koniec ulice. Ľubor tam ešte nebol. Prehrabla sa v schránke, aby aspoň trochu natiahla čas. Konečne ho

zbadala, aj on zatváral za sebou bránku. Pomaly sa rozbehla, ani sa neobzrela. O chvíľu počula za sebou jeho kroky a zrýchlený dych. Od hlavy po päty sa jej rozlialo príjemné mrazenie, hoci skoré ráno sľubovalo nádherný slnečný deň.

– Ahoj, – pozdravil prvý a usmial sa na ňu.

– Ahoj, – odpovedala hrdo bez toho, aby mu venovala čo len pohľad.

Mlčky pokračovali bok po boku v rannom behu smerom k parku. Urobili päť kôl, potom zastali, aby sa vydýchali. S úsmevom na seba pozerali.

– Ako?

– Dobre, a ty?

– Dnes si viac udýchaná ako inokedy.

Päťou ho jemne udrela do pleca. – Klameš, nie som vôbec udýchaná.

Naoko zastonal, akoby mu naozaj ublížila. No obaja vedeli, že sa iba doberajú ako každé ráno. Ľubora to nesmierne bavilo.

Spomínala si na deň, keď sa prvýkrát stretli. Nebolo to dávno, len pred pár týždňami. Bežala po úzkom chodníku ako každé ráno, v ušiach slúchadlá od iPod-u. Chcela vybehnúť z parku, keď ktosi do nej prudko vrazil. Odhodilo ju nabok a bola by hrozivo padla na roh lavičky, keby ju protivník bleskovo nezachytil za ruku a pomohol jej tak nabráť stratenú rovnováhu. Vytrhla si slúchadlá z uší a so strachom i hnevom sa na muža oborila.

– Neviete dávať pozor?! – nazlostilo ju o to viac, keď mu zbadala v ruke mobil.

– Nie je bezpečné behať so slúchadlami na ušiach, – odpovedal jej na oplátku vyčítavo on pri pohľade na slúchadlá v jej rukách.

– Alebo s mobilom v ruke a byť bezohľadný voči druhým.

– Prepáčte, nechcel som...

– Hm.

Oprašovala si ramená, aby sa aspoň naoko niečím zamestnala a neukázala tak najavo strach, ktorý ju predsa len pochytil pri

pomyslení na možné zranenie. Ani taká narazená ruka by ju veru nepotešila.

– Valentína? – spýtal sa zrazu prekvapene muž, ktorý ju bedlivo pozoroval. Zdvihla hlavu a zahľadela sa na jeho tvár aj ona.

– Ľubor?!

– To ma podrž, ani vo sne by mi nenapadlo, že ťa tu stretnem! – zvolal a utrel si úľavou rukou čelo. Zohol sa a podal jej iPod, ktorý sa ocitol na zemi.

Vzala si ho a strčila do vrecka. – Čo tu robíš?

– Behám.

– To vidím, ale čo robíš tu? – ukázala rukou okolo seba a ako by zázrakom sa už upokojila. Ľubor bol jej spolužiak, ktorý s ňou dral lavice tri roky základnej školy. Potom sa s rodičmi presťahoval a viac ho nevidela. Meno si pamätala, lebo v tom čase za ňou chodil a bol veľmi otravný. Chcel jej gavaliersky nosiť tašku, no bol vždy o dve hlavy menší a ju to neskutočne rozčuľovalo. Teraz sa v okamihu vrátila o pár rokov dozadu a vybavila sa jej jeho chlapčenská tvár s pehami na nose. Stále ho považovala za svojho prvého detského nápadníka. No teraz vyzeral podstatne inak. Rýchlo si ho premerala očami, aby sa uistila, že je to skutočne on a pohľad sa jej znova zastavil na tvári. Áno, bol to on. Hoci sa veľmi zmenil, veselá a šibalská žiara v očiach mu ostala. A bola jej v pamäti dodnes.

Už uvoľnení pokračovali pomalým krokom po tichej ulici. Neverili, že uplynulo toľko času a stretli sa práve takto. Ľubor sa sem presťahoval s manželkou pred dvoma mesiacmi a ranný beh bol jeho drogou. Tak ako jej. Odvtedy behávali každé ráno, za každého počasia, vždy spolu, no akoby sa stretali náhodou. A ticho súťažili, koho beh viac unaví.

Ako vždy, aj dnes bežala sústredene a s vážnou tvárou. Vedela, že ju pobavene pozoruje, no nemienila to dať na seba znáť. Keď sa upotení behom lúčili pred jej brámkou, vždy ešte prehodili pár slov na rozlúčku. A Valentína každé ráno potom zhodila zo seba

veci a zamierila do kúpeľne. Ako si pod sprchou mydlila nahé telo, každý deň sa spod vody ozval jej povzdych.

– Ten Lubor fakt dobre vyzerá...

Bola to pravda. Pred rokmi bol Lubor obyčajný malý chlapec s obrovskými okuliarmi na nose, ktorého, keby nebol taký neúnavne dotieravý, by si nevšimla. Darmo, s povzdychom si pomyslela, roky a mužské hormóny urobili svoje. Teraz bol z neho urastený a veľmi dobre vyzerajúci chlap. A to by vtedy veru vôbec nepredpokladala... a už vôbec nie to, že na Juliana a jeho podraz pri spoločných ranných behoch s ním veľmi rýchlo zabúdala.

O pár dní, keď slnko znova statočne pripekalo aj podvečer, sedela na terase malej cukrárne. V plastovom kresle nastavovala tvár slnečným lúčom, občas sa poobzerala po dvojiciach pri vedľajších stoloch, ako lenivo debatovali a ukrajovali si zo zmrzliny v zarosených pohároch. Pri tom pohľade jej občas ešte závistlivo a bolestivo stislo srdce, preto radšej odvrátila tvár a zalistovala v ženskom časopise položenom na kolenách. Snažila sa pritom sústrediť na jemný vetrík, ktorý sa začal pohrávať s tenkými šatami okolo jej lýtok.

– Ahoj! – veselo sa ozval tieň nad jej hlavou. S prižmúreným okom sa k nemu otočila.

– Ahoj, – usmiala sa na Lubora a pocítila, ako jej radosťou poskočilo srdce. Ako pubertiačke, pomyslela si. – Čo tu robíš?

– Sme tu so ženou na káve, – povedal a jej prvotný úsmev pomaly zamrzal, – poď k nám, zoznámim vás. Bývame predsa takmer vedľa seba a ešte sa nepoznáte.

Očami prešla k žene pri vedľajšom stole. Áno, sedela tam Luborova manželka. Nikdy sa síce ešte nezhovárali, no už ju párkrát videla na ulici a vytušila, že je to ona.

Usmiala sa na ňu a kývla na pozdrav. – Prepáč, ale neviem, či je to vhodné. Nechcem vás vyrušovať a...

– Čo si, poteší sa, že ťa spozná. Vie, že si moja spolužiačka a že behávaš. Poď, porozprávame sa.

Telo sa jej zdvihlo zo stoličky a nasledovalo Ľubora. Vystrčilo ruku a podalo ju Ľuborovej žene. Martina bola veľmi pekná. S čiernymi vlasmi, veľkými modrými očami a plnými červenými perami. Valentína zovrela tie svoje a pokúsila sa o úsmev aj ona. O pár sekúnd ju zo silenej grimasy rozbolela tvár. Hnevala sa na svoje telo. Že poslúchlo Ľubora a prišlo ju predstaviť jeho manželke. Nebola rada, že ju Ľubor s ňou zoznámil. Nechcela to, vôbec po tom netúžila. Nepáčilo sa jej, že Ľubor drží svoju ženu za ruku, nebola rada, že sa na ňu usmieva. Netešilo ju, že ich vidí spolu šťastných a usmiatech. Telo urobilo zo slušnosti to, čomu sa jej myseľ bránila. A nechcelo sa jej v tejto chvíli rozpitvávať prečo. Tušila to, bolo jej z toho nanič a vedela, že dobrých pár týždňov s tým jednoducho nenarobí nič a bude sa len ticho trápiť, zhrýzať a hnevať na seba.

– Sadnite si, – ukázala na stoličku vedľa seba Martina.

– Áno, sadni si, samozrejme, – pridala sa Ľubor a počkal, kým si sadne. Objednal jej miešaný nápoj z ananásu.

– A môžeme si aj tykať, nie? – navrhla Martina po pár slovách nadšene, – veď ste Ľuborova spolužiačka. Viem, že aj vy obľubujete ranné behanie. To vás teda obdivujem, ja neznášam skoro vstávať a už vôbec by som nemohla bežať. Zato môj muž...

– Je to tak, musím mať vážny dôvod, aby som ranný beh vynechal. Je to ako droga, ale tomu predsa rozumieš, nie? – usmieval sa na ňu Ľubor, potom sa obrátil k svojej žene. Valentína sledovala jeho ruku a už–už čakala, že Martinu pohladí. Neurobil to a bola mu vďačná. Obávala sa totiž, že by sa určite tvárila neprívetivo a nevládala by to skryť.

Nasledujúca hodina bola pre ňu doslova hodinou utrpenia. Musela sa prispôsobovať témam, ktoré nadhodili, smiať sa na žartoch, čo im vyklzli úst. A pritom sledovať ich zaľúbené pohľady, ktoré na seba neskrývane vrhali. Oni za to nemohli, bol to jej syndróm opustenej ženy. Cítila v duši bolesť pri každom prejave náklonnosti jedného zo zaľúbenej dvojice vedľa seba. Konečne prinútila svoje telo, aby sa zdvihlo, rozlúčilo sa a pre ňu také bolestivé obrazy

opustilo. Pokúšala sa sama sebe nahovoriť, že je to preto, lebo ju stále nesmierne bolí rozchod s Julianom a samota.

Klára pozrela na cengajúci telefón, potom na hodinky. Desať hodín. Kto má svedomie vyrušovať ju v tomto čase? Bola by už rada v posteli.

– Prosím?

– Haló, Klára?

– Ahoj, Valentína.

– Nespíš? Prepáč, že volám takto večer.

– Je to v poriadku.

Ozval sa Valentínin vzdych.

– Ako sa máš?

Klára sa začudovala. Mykla plec, aj keď vedela, že Valentína to nemôže vidieť. – Ako vždy. Tak... normálne.

– *Normálne...* Hm, závidím ti.

– Prečo? Deje sa niečo? – Valentína jej takto neskoro nezvykla volať.

– Mám bolesti.

– Čože?

– Mám bolesti.

– Bolesti? A kde!?

– Na srdci.

Telefón na chvíľu na oboch stranách onemel.

– Kde?!

– Bolí ma srdce. Tak... normálne.

– Čože?

– Bolí ma srdce tak, že mi asi pukne.

Klára konečne pochopila.

– Neblázni, čo sa deje?

– Cítim sa sama.

– No teda... Chápem. Ale neboj sa, Valentína, zvládneš to. Stalo sa to len prednedávnom, musí ešte prejsť nejaký čas, kým na Juliana definitívne zabudneš.

– Ja... neviem, či to súvisí práve s Julianom. Je mi za ním smutno, to áno, ale... neviem.

– Pozri sa, Valentína, viem, ako sa cítiš. Ak chceš, príď ku mne, porozprávame sa.

– Cítim sa sama. Strašne sama.

– Viem, poznám to.

– Čo mám robiť?

Klára vzdychla. – Hovorím ti, príď.

– To mi nepomôže.

– Tak si daj inzerát.

– Čože? A načo?

– Na zoznamku. Hľadám muža atď., atď. Napíš tam.

– Blbosť, nechcem muža.

– Tak čo ti teda je?

– Nechaj tak. Viem, čo je to. Obyčajná depka. Ale strašne to bolí. Bolí na zbláznenie.

Valentína položila a otočila sa na gauči na chrbát. Zahľadela sa na tieň malej lampy na plafóne. V mysli si premietala predvčerajší rozhovor s Ľuborom a jeho ženou. Nemala súhlasiť, aby si k nim prisadla. Stratila svoj aj tak krehký pokoj, ktorý sa snažila celé týždne získať. Rada by vedela, či by svoju samotu prežívala tak intenzívne aj pri pohľade na inú dvojicu, ako bol Ľubor s manželkou...

Nasledujúce ráno si šla zabehnúť o polhodinu skôr. Nechcela stretnúť Ľubora. Celú noc sa jej snívало s Julianom. Kráčali do nejakého kopca. Hoci boli vedľa seba, ani raz sa na ňu nepozrel. Zato na vrchole zbadala Ľubora. Usmieval sa na ňu, potom jej povedal: „Vieš dobre, Valentína, že ťa mám rád.“

Nie, vôbec nemala chuť ho vidieť. V práci sa jej kopila robota a potrebovala sa sústrediť. Nemohla dopustiť, aby jej myšlienky zamestnával práve tento chlap. Proti svojej vôli sa uškrnula, ticho zatvorila bránku a vyrazila. Vysmievala sa sama sebe. Hrdo a cieľavedome sa snažila vypudiť Ľubora zo svojej mysle. No už pekne dlho sa jej to nedarilo.

Behávať ráno sama vydržala presne sedem dní. Presne po toľkých dňoch si musela priznať, že jej ranná Ľuborova spoločnosť chýba. Tešila sa zo spoločných chvíľ, keď bežali bok po boku po parku, keď ju očkom nepozorovane sledoval, keď sa upotení po behu lúčili pred jej malým starým domčekom. Áno, tešila ju jeho nenápadná a krátka spoločnosť. Lebo inak sa cítila osamotená. A po tieto dni sa cítila sama ešte viac.

Natiahla si na seba tričko a tepláky s bielym pásikom na boku. Vklázla do tenisiek a zabuchla za sebou dvere. Keď zatvárala malú bránku, hodila pohľad smerom k Ľuborovmu domu. Srdce jej poskočilo radosťou. Ľubor bol už na ceste a nadšene jej zamával. Musela sa veľmi ovládnuť, aby neurobila to isté. Pomaly sa rozbehla. O pár sekúnd bol už vedľa nej.

– Ahoj!

– Ahoj!

Čakala, o čom začne hovoriť, no Ľubor mlčal. Tak mlčala aj ona. A keď naňho nenápadne zaškúlila, videla, že sa sústreďuje na beh. V duchu si vzdychla. Ľubor...

Ozval sa, až keď boli naspäť pri jej bránke.

– Nemáš kolu? – spýtal sa jej.

Prekvapene na neho pozrela. – Mám.

– Dal by som si.

Zašla do domu, vytiahla z chladničky dve plechovky koly a znova vyšla von. Jednu mu podala. Sadli si u nej na schody pred dvere.

– Krásne ráno, – poznamenal, kým si otváral plechovku. Trochu peny sa mu rozlialo po prstoch.

– Áno, – uvedomila si krásu teplého rána aj ona a napila sa. Ľubor akoby sa dnes neponáhľal, akoby naťahoval čas a ona premýšľala prečo.

– Celý týždeň som ťa nevidel. Bola si chorá? – vyzvedal.

– Nebola. Len som to nejako nestíhala.

– Normálne si mi chýbala, – pozrel na ňu s výrazom, akoby to prekvapovalo aj jeho.

– Áno? – chcela sa zatvárať začudovane aj ona, no obávala sa, aby v jej tvári nebolo viac radosti ako prekvapenia. Jeho poznámka ju potešila. Radšej sa rýchlo napila.

– Áno. Bolo mi dosť otupno, keď som bežal sám.

– Tvoja žena by sa na takéto behanie nedala nahovoriť? – nemohla si odpustiť, aby nespomenula jeho ženu. Bola veľmi zvedavá, ako sa pri tom zatvári. Zatrpknuto pokrútil ústami a potom aj hlavou.

– Kdeže, ona športovanie doslova neznáša. Nemá k tomu vzťah. Možno tak stacionárny bicykel pri telke.

– Hm... – už viacej nemala čo k tomu povedať. Aj tak sa veľmi prekonala, keď ju spomenula. Keď sa o chvíľu rozlúčil a odišiel, ešte chvíľu sedela na schodoch a pozorovala ranným slnkom zaliate domy. Proti svojej vôli bola rada, že ho dnes videla. Proti svojej vôli cítila, ako znova ožíva. Proti jej vôli ju tešilo, keď pri nej posedel na studených schodoch. Bolo to také kamarátske, milé... Tak rýchlo začala považovať ich spoločný beh za samozrejímavý, akoby nebolo tých takmer dvadsať rokov, čo sa nevideli.

Normálne si mi chýbala. Hm, ako pekne to znelo, usmiala sa a oprela sa hlavou o dvere. Zažmúrila oči a nechala si tvár láskavý teplým slnkom. Áno, pekne to znelo. Lenže čo s tým? Dofrasa, čo s tým?!

– Ozaj, niečo som zabudol, – ozval sa o pár sekúnd pri nej Ľuborov hlas. Vyľakane sa strhla a otvorila oči. Najprv sa jej zdalo, že sa jej jeho hlas len sníva, pretože nad ním premýšľala. Ale on stál skutočne nad ňou, ešte stále v krátkych nohaviciach, len okolo krku mal prehodený uterák. Vedľa sused začal kosiť trávnik, tak ho vôbec nepočula prichádzať. Znova si k nej prisadol.

– Žena robí záhradnú párty. Pozvala pár susedov a známych. Príď. Martina bude rada. Aj ja.

– Hm... – zo sladkého snenia sa úplne prebrala.

– Je to také niečo na privítanie. Že sme sa sem prisťahovali a tak... chcela to urobiť už dávnejšie, ale ešte nemala dorobenú záhradu podľa svojich predstáv.

- Niečo ako zoznamka na americký spôsob?
- Tam to tak robia?
- Neviem, – usmiala sa. – Videla som to vo filmoch.
- Postavil sa. – Príď. Budem rád. Teraz v sobotu.
- Ešte uvidím.
- Čakám ťa.
- Hm...

Už v duchu prisvedčila. Pôjde tam, chcela tam ísť. Aj keď mala pri tom taký nepríjemný pocit. Oveľa radšej by bola, keby povedal *robím párty* alebo aspoň *robíme párty*. Lebo cítila, že jej je proti srsť, keď plánuje ísť na párty, ktorú organizuje *jeho žena*...

Na druhý deň si v schránke našla svadobné oznámenie a pozvánku od bývalej spolužiacky Etely. O pár dní sa vydávala za nejakého Martina Bartoša. V tom okamihu jej myšlienky od Ľubora znova prešli k Julianovi. Áno, aj oni plánovali spoločnú budúcnosť. Chýbalo málo, aby si aj oni dali tlačiť takéto oznámenia. Prevracala snehobiele oznámenie v prstoch. Alebo len ona. Lebo zdá sa, Julian s tým už dávno nerátal...

LÍVIA

Lívia založila nález s informovaným súhlasom do obalu. Nakukla za dvere a vzala chorobopis od ďalšieho pacienta stojaceho na chodbe.

– Ste objednaný?

– Áno.

– V poriadku, sadnite si, keď budete na rade, zavolám vás. Prichystajte si kartičku poistenca.

V ambulancii našla v chorobopise odporúčenie a poznačila to. Medzitým prišli dve pacientky na injekciu. Pichla ich. Lekárka stále vyšetrovala tú istú pacientku.

Ozval sa jej mobil. Hodila naň pohľad a znechutene pokrútila ústami. Mama... čo zase chce?! Zdvihla. – Áno, mama?

- Pýtala si sa tej tvojej doktorky?
- Čo?
- Aby ma vyšetrila, že sa mi točí hlava, som slabá, nevládna.
- Samozrejme, že ťa vyšetří.
- Kedy môžem prísť?
- To ti ešte dám vedieť. Mama, premýšľala si o tom, čo som ti navrhla?

Jej matka v telefóne zabedákala. – Dcéрка moja, prepáč, ale ja radšej ostanem tu. Poznám to tu, je to moje, už to nejako dožijem.

– Mama, ale toto by bolo pre teba rozhodne výhodnejšie. Bolo by o teba postarané. Mala by si teplo, opateru, navarené...

- Toto všetko si ešte urobím sama.
- Áno, ale dokedy?
- Veď mám ešte vás, moje dve deti.
- Mama. Dobre vieš, aký je to teraz problém. Ja mám prácu tu, nemôžem dochádzať za tebou, kedy si zmyslíš. Sama si hovorila, že si slabá a nevládzeš. Ako si myslíš, že skĺbim svoju prácu a život so starostlivosťou o teba?!

- Ale veď tu mám ešte Emilka.
- Vidíš, ako to je s Emilom. Tiež má svoju dielňu a prácu, okrem toho má tú svoju frajerku. Myslíš, že mu na teba ostane čas? Myslíš, že sa o teba postará?

- Ale veď tá jeho Lucka je dobré dievča.
- Tá jeho Lucia je tučná a lenivá osoba. Len čo ho dostane do chomúta, otočí sa ti chrbtom. Uvidíš.
- Ale, Livka moja, možno ani nie. Je to dobré dievča.

Livia zlostne položila. Nie preto, lebo ktosi naliehavo klopal, ale preto, lebo už nemohla mamu počúvať. Zúrila. Hnevala sa, že mama nepristúpila na jej návrh. Predložila jej ho jemne, so všetkými logickými argumentmi, aby vedela, aké je to pre ňu výhodné. Tiež pre všetkých. Mama síce bola spočiatku nemilo prekvapená, no potom sa zdalo, že o tom vážne popremýšľa. Nechala jej teda čas. Teraz sa jej váhanie nepáčilo. Tušila, čia je to robota. Určite

Emilova. Povedala mame, aby mu o tom nehovorila. Zrejme neposlúchla a všetko Emilovi povedala. Určite ju on odhovoril. Mala najprv spracovať jeho. Lenže ako? Vedela, že jej brat by s tým v žiadnom prípade nesúhlasil.

Prezrela si neprijaté hovory. Nie, Dušan sa jej ešte neozval, hoci to sľúbil. Nevadí, určite mu do toho niečo prišlo. On jediný bol jej nápadom nadšený. Áno, súhlasil, že treba odtiaľto odísť. Do veľkého mesta, kde si kúpia luxusný a veľký byt. Kde bude nejako lepšie platená práca, hoci aj v Rakúsku. Nechce tu zhníť naveky. V malom meste, za obyčajný sesterský plat... V zrkadle si nespokojne prezrela svoju dokonalú tvár. Prstom si prešla po tenkom obočí a jazykom si jemne navlhčila pery. Mama raz aj tak bude súhlasiť. Jednoducho bude musieť...

Vybavili ešte štyroch pacientov a konečne si urobili prestávku. Uvarila čaj a sadla si do kresla k lekárke.

– Práve volala moja mama, – povedala Klára, keď si zamiešavali cukor. – Mám o ňu vážne starosti. Hovorí, že je slabá, že stráca pamäť a necíti sa dobre. Bola aj u svojho lekára, ale krvné výsledky má v poriadku. Chcela som vás poprosiť, pani doktorka, či by ste ju nevyšetrili.

– Samozrejme, Lívia, nech príde, pozrite, kedy by to vyhovovalo jej a vám a pozriem sa na ňu, – povedala ochotne Klára. Nemala problém vyšetriť Líviinu mamu. Bola Líviou a jej prácou nadšená. Taký poriadok a hladkú spoluprácu s pacientmi zo strany sestry ešte nezažila. Lívia sa naozaj rýchlo vžila do svojich povinností a veľmi jej prácu uľahčovala. Mala šťastnú ruku, keď si z niekoľkých záujemkýň vybrala práve ju.

Poobede jej volala Alicia.

– Mami, poďme do cukrárne, na zmrzlinu.

Dohodli sa, že sa stretnú o hodinu. Alicia mala rada vysedávanie po cukrárňach a reštauráciách, a túto jej záľubu podporoval aj Rado. Vždy ju niekam zobral, ak sa stretli. Ona sa v tom nevyžívala. Považovala to za nehanebné míňanie peňazí a mrhanie časom.

Mala radšej pokoj v tichu svojho bytu, kvôli čomu sa často dostávala do konfliktu so svojou dcérou. Alica jej vyčítala, že je málo spoločenská a rada sedí doma. Keď jej vysvetľovala, že spoločnosť ľudí jej bohato postačuje v práci a po pracovnej dobe si najlepšie oddýchne doma s vyloženými nohami, šplechla jej do očí, že by mala radšej mamu, ktorá nie je lekárka. Ale niečo iné. Napríklad ako Janina mama, ktorá sa pohybuje vo vyberanej spoločnosti a je na každej spoločenskej akcii, ktorá sa v meste organizuje. Keď sa svojej dcéry spýtala, čo Janina mama robí, Alica povedala, že síce nič, ale zato majú otca, ktorý podniká v stavebníctve a peňazí majú dosť, takže ona pracovať nemusí. A je vždy *in*, vie, čo sa nosí a čo je aktuálne moderné. Počas týchto krátkych hádok so svojou dcérou pochopila, že ju ako matka sklamala vo viacerých rovinách. Bolo jej to ľúto, no neprestávala dúfať, že raz z toho vyrastie. A verila, že svoje nedostatky pred dcérou ospravedlní aspoň tak, že občas si ony dve niekam spoločne zídu. Ako dnes.

Zatiaľ si nič neobjednala, čakala na dcéru. Usadila sa na stoličke vonku a netrpezlivo ju vyzerala.

– Ahoj! – ozvalo sa jej za chrbtom. Alica sa posadila pred ňu. Nevidela ju, čakala ju z druhej strany.

– Čo si dáme?

– Ja zmrzlinový pohár. A ty? – Alica vzala do rúk lístok so zmrzlinovými pohármi.

– Asi aj ja.

– Môžeš si dať s griotkou, nechceš? – usmiala sa Alica na mamu.

– A domov odšoféruješ ty?

O chvíľu už zapichávali dlhé lyžice do kopcov zmrzlín.

– Ako si strávila deň? – spýtala sa Klára.

– Bola som s Janou.

– Zase? Občas sa správate ako dvojčatá. Nemôžete bez seba byť?

– Je to fajn kamoška.

– Kam chce ísť do školy?

– Ešte nevie. Ale chceli by sme ísť na školu spolu.

– Noó, kam pôjde Jana, tam aj ty, alebo naopak? Mala by si sa rozhodnúť sama.

– Dnes sme boli s Janinou mamou nakupovať. A zastavili sme sa v kaviarni. Trochu sme kecali. Vieš, čo povedala? Že za rozbitý vzťah môžu vždy dvaja.

Klára sa k nej naklonila. – O čom ste sa rozprávali?

Alica mávla rukou. – Ona predsa vie, že ste rozvedení.

– Alica, vieš dobre, že nechcem, aby si tému môjho manželstva a vzťahu s tvojím otcom hocikde rozoberala.

– Ale Janina mama je fajn. Nikomu to nepovie.

– Aj tak, Alica...

– Mami, ty si neuvedomuješ, ako ma trápi, že nežiješ s otcom?

– Viem, že ťa to trápi, ale to nie je dôvod, aby...

– Janina mama povedala, že nechápe, ako si mohla od otca odísť.

– To že povedala? – zamračila sa Klára.

– Pozná otca a povedala, že je to milý a šarmantný muž. Nemala si ho nechať ísť, mala si oňho bojovať. Vo vzťahu sú vždy problémy a ak má vydržať, musia o to bojovať obaja. Toľké roky ste predsa žili spolu!

Alica posledné slová povedala s pohľadom zavŕtaným do zvyšku zmrzliny v pohári.

– Alica, nikdy nehovor o našej rodine s cudzími ľuďmi!

– Jana nie je cudzia.

– Neželám si to a ty to dobre vieš!

Alica vedela, že už mamu nahnevala, no aj tak si neodpustila poslednú zádrapku. – Povedala, že si sa málo snažila.

– Alica! – zasyčala Klára na dcéru pomedzi zuby.

– Mami, vieš dobre, že ma hnevá, že nežijete spolu.

– Aj mňa, ale niekedy to jednoducho nejde.

– Prečo?

– Na to si ešte malá, aby si to pochopila.

– No vidíš, ako sa ku mne správaš! Janina mama mi nikdy nepovedala, že som malá. Rozpráva sa so mnou ako s dospelou.

- A veľmi rada vyzvedá a rozpitváva cudzie problémy.
 - Lenže je to pravda. To ty nechceš žiť s otcom, a je ti jedno, čo si o tom myslím ja!
 - Tak dosť, ideme!
- Nahnevane odstrčila pohár s nedojedenou zmrzlinou, zaplatila a ponáhľala sa k parkovisku. Alica ju ticho nasledovala.
- Ak sa dozviem, že si s Janinou mamou rozoberala mňa a tvojho otca, zakážem ti chodiť k Jane! – povedala jej rázne, kým štartovala a vychádzala z parkoviska.
 - Nemôžeš mi nič zakázať, nie som decko!
- Musela sa ovládnuť, aby jej nevylepila. Zvyšok večera strávil obe v tichu.

VALENTÍNA

Položila rýľ na zem a pozrela na jamu. Bude musieť ešte trochu popracovať. Nebola dostatočne hlboká. Znova schytila rýľ. Pozrela na Renátu.

„Uvedomuješ si, čo robíme?“

„Neboj sa, nikto sa nič nedozvie.“

„Tebe sa to povie, ale ja tu mám všetko! Rodinu, prácu, priateľov...“

„Zbytočne sa strachuješ, nikto ho nenájde.“

Valentína pozrela na mŕtvolu v čiernom vreci.

„No áno, ty ideš preč, lenže ja tu ostanem!“

Konečne bolo telo zahrabané v jame. Valentína sa pozrela na riekku, ktorá tiekla blízko miesta hrobu. Ak sa raz vyleje, tak...

Sadla si a zdesene sa obzerala okolo seba. Bol to len sen. Sen! Pozrela na hodinky. Päť hodín ráno. Po dlhom čase sa konečne potesila, že sa zo sna prebudila. Pokúšala sa ešte zaspáť, no keď sa jej asi pätnásť minút nedarilo, vzdala to. Rozhrnula záves na izbe a zahľadela sa von. Na oblohe sa povalovalo pár mrakov, no v predpovedi hlásili slnečný deň.

Hádam bude pekne, dnes je predsa ten piknik.

Uvarila si kávu, no len čo vypila pár dúškov, rozbolel ju žalúdok. Dala si teplého mlieka, verila, že to prejde. To sú nervy, určite sú to nervy. Pokrútila nad sebou hlavou. Prečo je taká nervózna? Aby veľmi nepremýšľala, prichystala sa na ranný beh. Zavčas, aby sa vyhla Ľuborovej spoločnosti. Ranný vietor jej vyčistí hlavu a možno si tú párty rozmyslí.

Nerozmyslela. O päť a pol hodiny stála v letných šatách vedľa Ľuborovej manželky Martiny v ich veľkolepo upravenej záhrade a pozorovala ľudí, ktorí postupne prichádzali. Záhradu mali skutočne pekne pripravenú. Svieža, zelená, nakrátko pokosená tráva, záhony ruží a gladiol, rady malých kríčkov stojace ako vojaci. A chodníčky vykladané bielym kameňom. Uprostred toho trónil veľký gril, dva stoly bohato naložené rôznymi chuťovkami a zeleninou a dva komíny z bielych dezertných tanierikov. Okolo stolov veľa stoličiek s obrovskými mašľami. Všetko bolo veľmi okázalé. Takmer ako v americkom filme. Dokonalá záhrada, pri dokonalom dome. Už vedela, že Ľubor so ženou kúpili starší dom a úplne ho dali prerobiť. S bielymi múrmi, obrovskými oknami a veľkou terasou so schodmi do záhrady. Takmer ako dom dvadsiateho druhého storočia.

Ľubor stál za grilom a nadšene sa venoval koreniu a mäsu, Martina vítala posledných návštevníkov. Niektorých Valentína poznala, s inými sa postupne zoznámila. Spolu ich bolo asi tridsať. Všetci dostali pohár so šampanským, a keď si spoločne pripili, mohol si každý naložiť, na čo mal chuť. Ona zamierila k tácii s čokoládovou tortou. Priťahovala ju od prvej chvíle, čo ju zbadala. Dala si trojuholník na tanier a spokojne si vložila do úst prvý kúsok. Poobzerala sa. Keďže jediný, koho lepšie poznala, bol jej bývalý spolužiak a ostatní už mali v skupinkách spoločnú tému, zamierila rovno k nemu.

– Dáš si kúsok? – ukázal na grilované mäso napichnuté na vidličke.

– O chvíľu. Zatiaľ mám, – strčila si do úst kúsok torty. S úsmevom ju pozoroval.

– Si na sladké?

– Áno, veľmi som na sladké.

Priblížil sa sused Murecký a s prosebným pohľadom nastrčil prázdny tanier.

– Jasné, susedko, len si daj, – spokojne mu Ľubor položil na tanier najväčší kúsok mäsa, aký mal dopečený. Murecký si vzal ešte kus chleba, na mäso si nastriekal horčice, hodil si tam ešte zopár feferónok a so spokojným výrazom sa vrátil k svojej manželke. Valentína ešte začula, ako ho manželka prísne upozorňovala, že znova bude mať vysoký cholesterol a mal by mať v sebe dostatok disciplíny a radšej by mal ostať pri sójovom šaláte na stole vedľa, na čo jej muž len škaredo na ňu zagánil a radšej si rýchlo odhryzol z ešte horúceho mäsa. Obrátila sa a premýšľala, či sa má vzdialiť tiež.

– Ozaj, – pozrel na ňu krátko Ľubor, kým sa venoval otáčaniu mäsa, – prečo si prišla sama?

– S kým som mala prísť? – prekvapila ju jeho otázka.

– S priateľom... napríklad.

Jeho spýtavý pohľad ju zaboľel. Nikdy túto tému nerozoberali, nikdy sa na jej priateľa či vzťah nepýtal, tak prečo to vyťahuje práve teraz?!

– Nemám... priateľa.

Prekvapene zdvihol zrak od korenia, ktorým posýpal mäso.
– Taká žena ako ty a nemá priateľa?

Taká žena ako ty... No a čo?! Čo tým myslel, dofrasa?!

Mykla plecom a snažila sa tváriť ľahostajne, zatiaľ čo jej myseľ zaletela k Julianovi.

– Nemám, – znova zopakovala a snažila sa vidličkou rozkrojiť posledný kúsok z torty. Ruka sa jej zatriasla a tanier so zvyškom koláča jej padol na zem.

– Och... – celá červená od hanby sa zohla k pohrome. Našťastie sa tanier nerozbil.

Lubor si čupol k nej a pomáhal jej s upratovaním koláča na trávniku. Koláč zobral do servítky a špinavý tanier jej vzal z rúk.

– Mrzí ma to.

– Čo si... nič sa predsa nestalo.

Zašiel k stolu s tortou a priniesol jej nový kúsok. – Nech sa páči.

– Ďakujem, ale to si nemusel.

Skontroloval mäso na grile, zopár kúskov poprevracal, dopečené vyložil na tanier. Zopár mužov šlo okolo a s ospravedlňujúcim úsmevom si potiahli voňavé kúsky.

– Prečo ste sa rozišli? – pozrel na ňu, keď znova osameli.

– Neviem, vlastne to doteraz neviem. Šesť rokov bolo všetko v poriadku a naraz... – pokrútila hlavou. *Lubor, nevypytuj sa, prosím, nechcem o tom hovoriť. Nepýtaj sa ma to práve ty!*

– Musel to byť poriadny somár, keď nechal ženu, ako si ty.

– Možno mal inú predstavu o tom, akú ženu by mal mať po svojom boku.

– Tebe predsa nič nechýba, – ukázal na ňu vidličkou špinavou od masti a korenia.

– Veď hovorím, vás mužov človek asi nikdy nepochopí...

Otočila sa a chcela odísť, aby viac nemusela povedať, no urobila to aj preto, lebo sa priblížila Martina. Nechcela, aby začula, akú tému spolu rozoberajú. Aj tak ju to začalo bolieť. Pridala sa k hlúčiku, ktorý hlasno pochvaľoval párty a hostiteľovu záhradu. Keď však začali rozoberať politiku novej vlády, znechutene sa odvrátila. Prešla cez záhradu a ešte raz poobdivovala kvety. Pokúsila sa nabráť inšpiráciu, hádam raz aj ona bude mať opravený dom a peknú záhradku.

Usadila sa na neďalekú lavičku. Uvedomila si, že jediná z hostí nie je v páre. Každý má svoju polovičku, to určite preto sa cíti osamotená.

Mäso sa dopieklo a o chvíľu bolo po ňom. Potom pomizli chuťovky, padol aj sójový a zeleninový šalát a nakoniec posledný kúsok torty. Uchmatla si ho ona, bolo to príliš lákavé, aby ho prenechala

niekomu inému. Ktosi jej potom strčil do ruky pohár vína. Po ňom sa s väčšou odvahou zamiešala medzi ostatných. Už jej tak neprekážalo, že nemá pár. Počúvala, sledovala a znova si pomaly upíjala vína.

– Tak čo, bavíš sa? – ozval sa jej vedľa ucha Ľuborov hlas. Okamžite jej malé chvenie prešlo až pätám.

Vystrúhala široký úsmev. – Jasné, jasné, bavím sa, máte to tu super.

– Tak fajn, – odpovedal jej spokojne už takmer jeho chrbát.

Jasné, jasné, bavím sa, máte to tu super. Zaškľabila sa nad svojou odpoveďou. Pokrútila pohárom vo svojich prstoch a bolo jej jasné, že to s vínom už prehnela. Začínala premýšľať, prečo to pozvanie prijala. Nechápala sa. Bolo tu síce niekoľko známych z jej okolia, no s tými sa aj tak nanajvýš pozdravila. Nezhovárala sa s nimi, nepociťovala potrebu sa s nimi zbližovať ani teraz. Po rozchode s Julianom vyhľadávala skôr samotu.

Poobzerala sa. Počiatočné malé hlúčky sa teraz potrhali a vytvorili sa dva veľké zhľuky hostí. Do jedného z nich sa votrela aj ona. No stále bola sama a presne tak sa aj cítila. A víno tento pocit iba umocňovalo. Nemala sem chodiť. Nemala vôbec prijať Ľuborovo pozvanie. Prečo to vlastne urobila? Zo slušnosti? Z nudy? Preto, lebo sa to patrilo? Chcela vypadnúť zo všednosti bežných dní? Alebo to urobila preto, lebo chcela byť bližšie k Ľuborovi? Bola to najväčšia hlúposť, ktorá sa jej za posledné dni podarila. Na Ľubora sa síce mohla vynadávať, koľko chcela, zároveň však bola svedkom hrkútania si s jeho milovanou manželkou. Tak mi treba, myslela si trpkó. *Presne toto som si zaslúžila.* Dala si znova naliať vína a statočne si ho upila, aby takéto myšlienky zahнала. Malý kolotoč v hlave jej zároveň bránil ďalej rozoberať pre ňu také srdcervúce a bolestivé témy. Jednoducho sa chcela baviť, akoby to bolo presne to, kvôli čomu sem prišla. Aby zasa zbabelo neušla, ako vtedy z cukrárne...

Započúvala sa do divých debát. Dozvedela sa, kto čo robí, s čím podniká... dávala dobrý pozor. Lebo nech sa jej v babkinom